

Arrest

nr. 153198 van 24 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 maart 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, geboren te [...] op 8 maart 1976.

Op 15 januari 2015 verklaarde verzoekster het Rijk te zijn binnengekomen en zij vroeg op 22 januari 2015 de erkenning van de hoedanigheid als vluchteling aan.

Uit het EUODAC-verslag bleek dat verzoeksters vingerafdrukken overeenstemden met vingerafdrukken die op 7 oktober 2014 te Griekenland en op 23 december 2014 te Oostenrijk waren genomen.

Op 6 februari 2015 werd verzoekster gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, nopens de aan haar asielaanvraag ten grondslag liggende motieven en in het kader van de toepassing van de Verordening

(EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 11 februari 2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse autoriteiten, dewelke nog dezelfde dag uitdrukkelijk instemden met de overname van verzoekster.

Op 27 maart 2015 nam de gemachtigde een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan van Hazara-afkomst, en haar minderjarige dochter vroegen op 22.01.2015 asiel in België. Ze legde een identiteitsdocument van Afghanistan ("taskara") met nummer (...) afgegeven op 23.09.2012 en een op 07.06.2014 opgemaakte scheidingsakte. Vingerafdruckenonderzoek toont aan dat de betrokkene voorafgaand aan haar asielaanvraag in op 07.10.2014 asiel vroeg in Griekenland en op 23.12.2014 in Oostenrijk.

De betrokkene werd gehoord op 06.02.2015 en verklaarde dat ze Afghanistan in juli of augustus 2014 verliet en vervolgens 45 dagen in Iran verbleef. Vanuit Iran vervolgde ze haar weg naar Turkije, vanwaar uit ze na enkele dagen verblijf het grondgebied van de lidstaten binnen reisde via Griekenland. Ze vroeg asiel in Griekenland en verbleef in een opvangcentrum in "Pipa". Na een verblijf van drieënhalve maand in Griekenland reisde de betrokkene via Macedonië en Servië door naar Hongarije, vanwaar ze naar Oostenrijk trok. Ze vroeg asiel in Oostenrijk en verbleef in een opvangcentrum in een plaats, waarvan ze de naam niet weet. De betrokkene verliet Oostenrijk na drie à vier dagen en ging naar Duitsland, vanwaar ze na vijf dagen verblijf in Düsseldorf haar weg verder zette naar België, waar ze naar eigen zeggen op 15.01.2015 aankwam.

Op 11.02.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties die op 11.02.2015 op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België, nadat ze eerder asiel vroeg in Griekenland en Oostenrijk en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat ze van meet af aan asiel wou vragen in België of Zweden en omdat ze in België verblijvende kennissen en verre familieleden heeft. Ze uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat ze een alleenstaande vrouw is en in België wil blijven omdat ze in België een aantal mensen kent.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag,

wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens haar verhoor verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat ze een alleenstaande vrouw is en in België wil blijven omdat ze in België een aantal mensen kent.

Vooreerst wensen we op te merken dat de betrokkene specifiek met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen aanbracht die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. Ze stelde dat ze na het indienen van een asielaanvraag in Oostenrijk in een opvangcentrum verbleef. De betrokkene is een alleenstaande vrouw met een minderjarig kind. We merken op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. De betrokkene verklaarde tijdens haar verhoor psychische problemen te kennen. Ze maakte geen melding van problemen inzake de gezondheid van haar kind. We benadrukken echter dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen met betrekking tot haar gezondheid voorlegde en die de door haar verklaarde problemen staven. Hieruit volgt dat we niet kunnen besluiten dat de betrokkene als alleenstaande moeder in een situatie van extreme kwetsbaarheid verkeert en speciale noden kent. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene en haar dochter in Oostenrijk, indien nodig niet de gepaste zorgen, zouden verkrijgen. In het rapport over Oostenrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Anny Knapp, "Asylum Information Database - National Country Report - Austria", up-to-date tot december 2014, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt uitdrukkelijk gesteld dat alleenstaande vrouwen en alleenstaande moeders worden ondergebracht in een afzonderlijke afdeling van het opvangcentrum van Traiskirchen en dat er speciaal op deze doelgroep afgestemde faciliteiten zijn in verschillende Oostenrijkse provincies {pagina 604, §6}. Het rapport meldt tevens dat asielzoekers met gezondheidsproblemen kunnen worden opgevangen in faciliteiten voor personen, die meer uitgebreide zorg behoeven ("Sonderbetreuungsbedarf, pagina 60, §4).

Betreffende het argument van de betrokkene dat ze in België verblijvende kennissen en verre familieleden heeft merken we op dat de betrokkene tijdens het verhoor melding maakt van een kleinkind van de tante van haar moeder en van een schoonzoon van de tante van haar moeder. Deze personen zouden volgen de betrokkene de vluchtelingenstatus hebben en in Antwerpen wonen. We benadrukken dat het, zoals de betrokkene at zelf aangaf tijdens het verhoor, verre verwanten betreft. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet {artikel 9} of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming {artikel 10}. De in België verblijvende verwanten mogen dan wel in België verblijven in de hoedanigheid van vluchteling, maar kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Verder toont de betrokkene niet aan dat ze afhankelijk is van de hulp van een van haar in België verblijvende verwanten of dat een van de verwanten afhankelijk is van de verzoeker in de zin

van artikel 16(1) van Verordening 604/2013. We merken op dat de Oostenrijkse instanties op 11.02.2015 hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene erkenden en instemden met haar terugname met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : ""De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de door de betrokkene in Oostenrijk ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing en de Oostenrijkse instanties na overdracht de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene kunnen hervatten indien ze dat wenst. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar haar land van herkomst zonder een gedegen en volledig onderzoek van haar asielaanvraag en zal in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de door de wet voorziene opvang en bijstand kunnen verkrijgen.

Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

In het reeds geciteerde AIDA-rapport over Oostenrijk wordt uitdrukkelijk gesteld dat personen, die voorafgaand aan een asielaanvraag in een andere lidstaat asiel vroegen in Oostenrijk en wiens aanvraag in Oostenrijk nog niet het voorwerp was van een beslissing zonder problemen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 30, alinea 4).

De Oostenrijkse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Oostenrijk onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Oostenrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar dochter een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat de betrokkene of haar dochter door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Oostenrijkse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Oostenrijkse instanties."

Op 28 april 2015 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 8 mei 2015 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 8 mei 2015 nam de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst er ambtshalve ter zitting op dat het niet ter discussie staat dat de Oostenrijkse autoriteiten op 11 februari 2015 instemden met de terugname van betrokkene en aangaven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster.

In casu dient derhalve rekening gehouden te worden met de bepalingen van artikel 29 van de Dublin III Verordening, dat luidt als volgt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, 2 van de Dublin III Verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Verweerder stelt ter zitting dat een verlenging van de termijn van zes maanden aan de Oostenrijkse instanties werd gevraagd omdat verzoekster ondergedoken is nu het opvangcentrum aan de gemachtigde heeft laten weten dat verzoekster het centrum heeft verlaten. Verweerder meent dus dat een termijn van achttien maanden van toepassing is. De raadsman van verzoekster repliceert hierop dat de gemachtigde er te gemakkelijk van uitgaat dat verzoekster is ondergedoken, daar het feit dat zij het opvangcentrum heeft verlaten niet betekent dat zij niet meer in België zou zijn. Hij stelt dat hij met zijn cliënt nog recent contact heeft gehad.

De beoordeling of iemand ondergedoken is, zoals bedoeld in artikel 29, 2 van de Dublin III Verordening werd nog niet door het Hof van Justitie (hierna verkort het Hof) geïnterpreteerd, doch wel werd in verscheidene arresten een interpretatie gegeven van het “risico op onderduiken”. Ook al kunnen het risico op onderduiken en het ondergedoken zijn, niet gelijk worden gesteld, is het nuttig na te gaan welke interpretatie het Hof aan het risico op onderduiken heeft gegeven.

Artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) luidt als volgt:

“[...] 7) risico op onderduiken: het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht:”

Deze bepaling werd omgezet in artikel 1, 11 van de Vreemdelingenwet:

“‘risico op onderduiken’: het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen;”

In het arrest Sagor van het Hof (HvJ 6 december 2012, Sagor, C-430/11, §41) werd reeds gesteld dat elke beoordeling aangaande het gevaar dat een betrokkene onderduikt om zich aan de terugkeerprocedure te onttrekken, moet gebaseerd zijn op een individueel onderzoek van de situatie van de betrokkene. Dit standpunt werd onderschreven in de arresten Mahdi en Z. Zh. en O. van het Hof

(respectievelijk HvJ 5 juni 2014, Mahdi, C-146/14 PPU, §70 en HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z. Zh. en O. /Staatssecretaris voor veiligheid en justitie, §56).

De Raad onderzoekt bijgevolg de individuele situatie van de betrokkene en stelt enerzijds vast dat verzoekster na de betekening op 27 maart 2015 van de thans bestreden beslissing, nog een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 28 april 2015. Op dit ogenblik werd haar adres uit Sint-Niklaas kenbaar gemaakt aan de gemachtigde. Echter, toen de gemachtigde de beslissing waarbij de voormelde aanvraag tot medische regularisatie onontvankelijk werd verklaard evenals de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beiden van 8 mei 2015, wenste te betekenen, bleek dat betrokkene niet in het opvangcentrum van Sint-Niklaas verbleef, noch in het opvangcentrum van het Rode Kruis te Alseberg, waar zij volgens het rijksregister zou ingeschreven geweest zijn. Uit informatie in het administratief dossier blijkt dat verzoekster en haar kind het opvangcentrum van Alseberg op 31 maart 2015 hadden verlaten.

Waar de raadsman van verzoekster ter zitting stelt, dat het louter verlaten van een opvangcentrum niet betekent dat verzoekster niet meer op het Belgisch grondgebied zou verblijven, kan hij gevolgd worden, doch het feit dat zij nog op het grondgebied zou verblijven, betekent geenszins dat zij zich niet zou willen onttrekken aan de autoriteiten om zich aan de terugkeerprocedure te onttrekken. De Raad moet *in casu* vaststellen dat het dossier geen indicaties bevat, noch voert de raadsman deze ter zitting aan, dat verzoekster zich na het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zijnde op 28 april 2015 en voor het verstrijken van de termijn van zes maanden conform artikel 29 van de Dublin III Verordening, 11 augustus 2015, nog heeft kenbaar gemaakt aan de autoriteiten, concreet bleek de gemachtigde in de onmogelijkheid om de beslissingen van 8 mei 2015 te betekenen, zodat de gemachtigde er redelijkerwijs van uit kan gaan dat verzoekster ondergedoken is en de termijn van zes maanden kon verlengd worden tot 18 maanden.

Er is bijgevolg nog steeds risico op een uitvoering van de bestreden beslissing die stelt dat Oostenrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming en van het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan deze beslissing verbonden wordt.

Het actueel belang is aangetoond en bijgevolg is het beroep ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen *iuncto* artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“Art. 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt: §1 [...].

De Staatssecretaris beschikt over de discretionaire bevoegdheid om een termijn van zeven tot dertig dagen toe te kennen.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: “ Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel.

In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185; zie ook het arrest van uw Raad dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8) (stuk 7) In casu ontbreekt elke motivering terzake de duur van de verleende termijn van 7 dagen zodat een schending van de formele motiveringsverplichting voorligt.”

Verzoekster voert aan dat de gemachtigde beschikt over een discretionaire bevoegdheid om een termijn van zeven tot dertig dagen toe te kennen bij afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij citeert rechtsleer waaruit blijkt dat de formele motiveringsplicht impliceert dat indien de regelgeving aan het bestuur de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, het bestuur verplicht is haar keuze te verantwoorden. Zij stelt vast dat de keuze van een termijn van zeven dagen niet werd

gemotiveerd in de bestreden beslissing en leidt hieruit een schending van de formele motiveringsplicht af.

Artikel 1 van de voormelde wet van 29 juli 1991 bepaalt enkel dat:

“Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder:

- Bestuurshandeling:

De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur;

- Bestuur:

De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

- Bestuurde:

Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.”

De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze bepaling die louter bestaat uit het definiëren van enkele begrippen, zou kunnen schenden.

Een schending van artikel 1 van de voormelde wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS, 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In de nota stoelt verweerder zijn verweer op drie argumenten. Vooreerst meent hij dat de bestreden beslissing wel genoegzaam met redenen is omkleed, aangezien daar zowel de juridische als de feitelijke grondslag zouden vermeld zijn. Vervolgens verwijst verweerder naar artikel 51/5, § 3 van de Vreemdelingenwet dat aan de gemachtigde de mogelijkheid biedt om een asielzoeker vast te houden in een welbepaalde plaats indien de gemachtigde dit nodig acht voor de effectieve overdracht aan de bevoegde lidstaat. Verzoekster zou niet aannemelijk maken dat de termijn strijdig is met artikel 51/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Tot slot voert verweerder herhaaldelijk aan dat verzoekster het vereiste actueel belang ontbeert bij de betrokken kritiek nu er thans reeds meer dan 30 dagen zijn verstreken sedert de betekening van de bestreden beslissing.

Vooreerst stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat verweerder aanvoert, geenszins kan worden vastgesteld dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing een juridische en feitelijke grondslag zou vermelden. Het enige dat de gemachtigde dienaangaande stelt is: *“Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Oostenrijkse instanties.”*

Waarom de gemachtigde heeft geoordeeld dat *in casu* een verwijderingstermijn van 7 dagen gepast is en op welke juridische basis hij daartoe komt, is geenszins aangegeven.

Vervolgens is de verwijzing van verweerder in de nota naar artikel 51/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geenszins dienstig, nu *in casu* de gemachtigde er niet voor heeft geopteerd verzoekster met haar kind vast te houden in een welbepaalde plaats, noch te brengen naar een terugkeerwoning. Verzoekster heeft ook geenszins de schending van deze wetbepaling aangevoerd.

Tot slot rest dus de vraag of verzoekster nog een actueel belang heeft bij het aanvoeren van de schending van de formele motiveringsplicht, nu ondertussen duidelijk meer dan dertig dagen zijn verstreken sedert de betekening van de bestreden beslissing.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037) en moet een verzoeker het bestaan van een belang aantonen (RvS 13 februari 2015, nr. 230.190).

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet vormt de gedeeltelijke omzetting van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt als volgt:

“1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek.

De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt

voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

In het *supra* vermelde arrest Z. Zh. en O. tegen staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie antwoordde het Hof van Justitie op enkele prejudiciële vragen van de Nederlandse Raad van State aangaande de interpretatie van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Ook al ging dit arrest in hoofdzaak over het afzien van een termijn voor vrijwillig vertrek in geval van een eventueel gevaar voor de openbare orde, kunnen bepaalde overwegingen relevant zijn voor de beoordeling van het belang dat een persoon kan hebben bij een motivering aangaande het beperken van de termijn van vrijwillig vertrek.

In dit arrest stelde het Hof onder meer in paragraaf 47 dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, dat bepaalt dat de lidstaten in beginsel gehouden zijn om aan illegaal verblijvende derdelanders een termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, er met name toe strekt te verzekeren dat bij de uitvoering van een krachtens artikel 6 van die richtlijn genomen terugkeerbesluit de grondrechten van die derdelanders worden geëerbiedigd. Overeenkomstig artikel 79, lid 2, van het VWEU heeft die richtlijn immers tot doel om, zoals blijkt uit de overwegingen 2 en 11 ervan, op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen enerzijds een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, maar eveneens dat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, teruggezonden kunnen worden (zie eveneens bovenvermeld arrest Mahdi, § 38). Ook in paragraaf 75 van dit arrest stelt het Hof dat een lidstaat moet waarborgen dat per geval wordt nagegaan of het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek verenigbaar is met de grondrechten van die derdelander. Tot slot is het ook aangewezen te verwijzen naar artikel 14 van de Terugkeerrichtlijn, dat bepaalt dat de lidstaten in toepassing van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn (artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet naar Belgisch recht) ervoor moeten zorgen dat tijdens de termijn voor vrijwillig vertrek van de derdelander bepaalde beginselen in acht worden genomen. Hierbij gaat het onder meer om de handhaving van de eenheid van het gezin indien gezinsleden op het grondgebied aanwezig zijn, de verstrekking van dringende medische zorg en de uitvoering van essentiële behandeling van ziekte, het aan minderjarigen verlenen van toegang tot het basisonderwijs, afhankelijk van de duur van hun verblijf, en het rekening houden met de speciale behoeften van kwetsbare personen.

Hieruit blijkt dat de gemachtigde, indien hij van oordeel is dat conform artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet kan afgezien worden van de klassieke termijn van 30 dagen voor vrijwillig vertrek, ertoe gehouden is na te gaan of de verkorte termijn verenigbaar is met eerbiediging van de grondrechten van de derdelander, en de voornoemde elementen zoals bepaald in artikel 14 van de Terugkeerrichtlijn in overweging moet nemen.

Echter *in casu* heeft verzoekster geen enkel concreet element aangehaald waaruit blijkt dat haar eventuele grondrechten zijn geschonden of niet werd rekening gehouden met de elementen zoals voorzien in artikel 14 van de Terugkeerrichtlijn, door een termijn van zeven dagen op te leggen in plaats van een termijn van dertig dagen en werd bijgevolg geen actueel belang aangetoond bij de aangevoerde schending van de aangehaalde wetsbepalingen.

Bijgevolg kan geen belang worden aangenomen bij de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 *iuncto* artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

Het enig middel is onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES